

MANTANA 5

Měsíčník pro individua a individuality

Vydává Horoklub Chomutov

Ročník 14, číslo 5

Květen 2011

ÚVODNÍK

Bouldering mě chytl za srdce. Musel, protože můj hlavní vyvaděč Milan nepověsil lano ve skalách ale v komoře a začal si zvyšovat fyziku (nebo ničit zdraví?) na Petráči. Proto, po bedlivém pozorování rysujících se svalů na ostatních jedincích, jsem se rozhodla, že magylišta připevněná nade dveřmi pokojíčku nezustane nevyužitá.

Můj tréninkový plán byl jasný, při každém vltnutí do pokojíku a následném uklidnění, udělat pár skoroshybů. Za přihlížení vytřeštěných oček našich holek a vysvětlování proč dělám to, co dělám, jsem udělala své první a poslední cviky. Pak už jen následovala injekce do ... na povolení skřípnutých žeber. Ještě dnes mám bolesti, namísto krásných svalů.

Asi před měsícem mi volala mamka, v podstatě také chtěla začít formovat svou postavu a shodit pár kil kolem pasu. Tak začala cvikem sklápovačka. Začala a taky hned skončila, protože její tělo nevydrželo nápor trénování a namohla si záda.

A proto nevím, jestli až se dám do pucu, mám pokračovat s posilováním. Už si myslím, že v mém případě, to snad ani není zapotřebí. Jednou vylezu šestáčko, podruhé zase dvacet minut stepuji ve dvojce, takže v čem bych se vlastně měla zlepšovat? Po fyzické stránce to jde ztuha, tak to zkusím po té psychické, třeba svou mysl vytrénuji natolik dobře, že si přestanu myslet, že lezu na mrakodrapu, když kvedlám nohou půl metru nad zemí.

S pozdravem Květuše

Litanie o Petrohradském PADání

Milan Svinařík

Přiznám se, že na tuhle akci (Petrohradské PADání) jsem se těšil celé jaro. A když se člověk na něco těší moc, obvykle pak bývá zklamaný, ale v tomhle případě se tomu tak nestalo, ba naopak! Ale nepředbíhejme.

S postupem času se v našem klubu rozrostla skupinka odpadlíků, kteří propadli kouzlu boulderingu. I já se řadím do této party podivínů a dost možná, že to žeru ze všech nejvíc. Kouzlu jesenické (petrohradské) žuly jsem nadobro propadl loni, kdy jsem podle průvodce postupně prošmejdil všechny bouldrovací sektory Jesenicka. O to více jsem byl zvědavý na letošní ročník PADání, neboť autoři slibovali zbrusu nový sektor. Rozvíjel jsem v duchu teorie, kde by to mohlo být a dokonce jsem brzo na jaře podniknul průzkumné výpravy, leč bez výsledku. A tak nezbylo, než čekat na den D.

sektoru Rodinka jsme se s Nebíčkem a Jarouškem náhodně sešli u stánku Rockpillars, kde půjčovali lidem lezečky. Kluci si hned vyzkoušeli různé druhy a Letoš si na mé doporučení půjčil Ozony ve kterých pak docela skučel. Ale na ty jeho láptě stejně nepasuje nic, kromě orasínských holinek, takže se to dalo čekat. Další naší

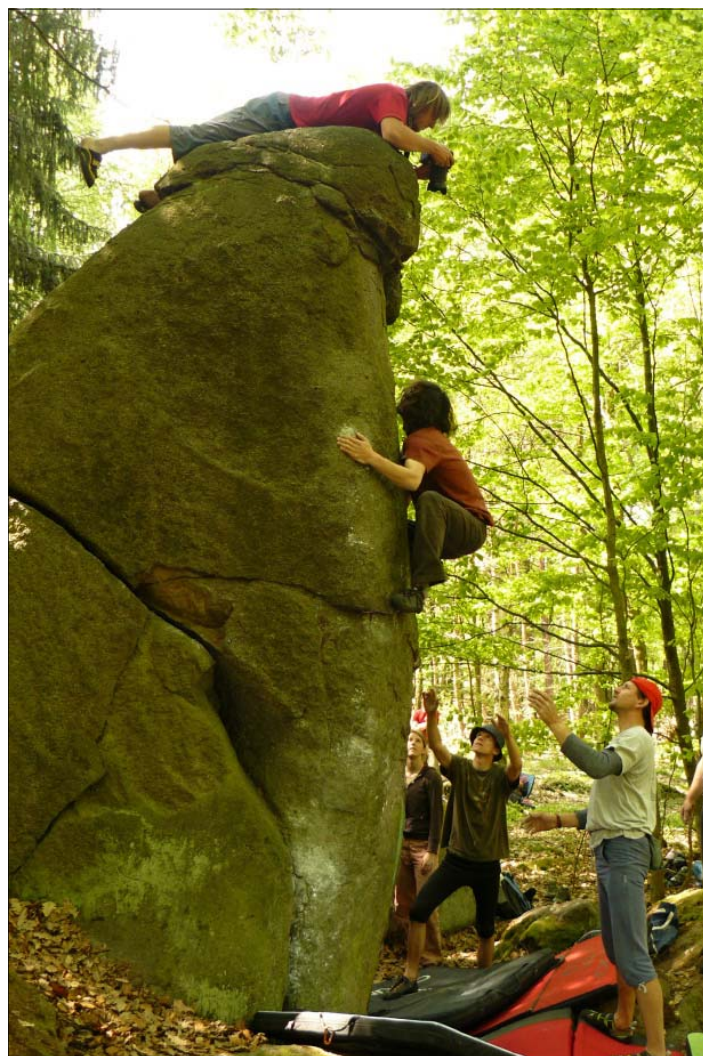
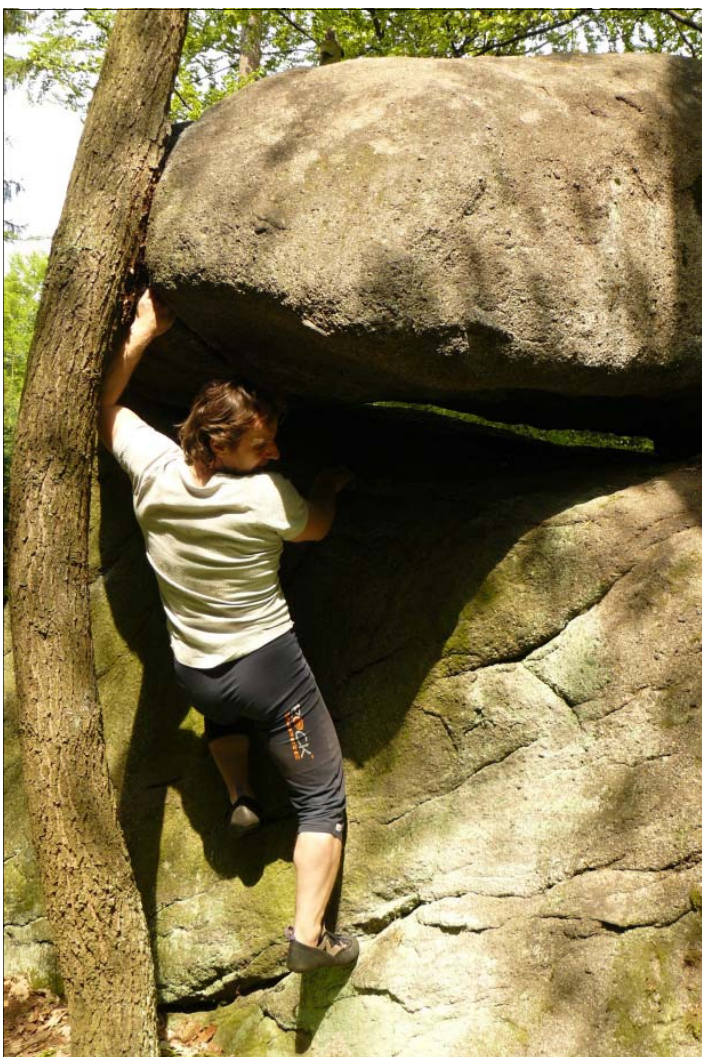
štací byl sektor Bunkr. Potkali jsme tam dokonce nejlepšího lezece planety Adama Ondru, ale lézt jsme ho neviděli, protože jsme se věnovali svému vlastnímu vzlínání. Na první pohled nás zaujal kámen s divným názvem Hranolová kostka. Jeho pětimetrová údolní hrana (6B) byla neustále v obležení, ale kdo si počká, ten se dočká! Jakmile se hrana uvolnila, už jsme v ní plandali taky. Jako první se zadařilo Jarouškovi, který to zuby nehty přehemlel, jak on sám říká. Letoš, Ludvík, Nebíčko a já jsme se pak střídali a pořád nás to ne a ne pustit. Vzpomněl jsem si, že mám v báglu své nové lezečky (Ozony), které jsem od rána ještě nevytáhnul. Tak jsem je narval na nohy a zřejmě z obavy, abych v nich nemusel být moc dlouho, jsem tu hranu přešel taky. Nutno podotknout, že nohama úplně jinak, za což vděčím těm botám, které perfektně drží snad všude. Horkou chvíli jsem zažil ve výlezu na samotný vršek kamene, protože mi ho zalehnul náš fotograf Honza. Než se mi podařilo Honzu napůl odehnat a napůl oblézt, málem mi došla síla. Ale zadařilo se a mé tušení, že to bude miss boulder dnešního dne se potvrdilo. Kluci hranu uvolnili dalším, a přesunuli se na okolní kameny posbírat zbylé lehčí bouldery. Zejména Jaroušek je posedlej číslnama, protože se chce umístit do

Květa, Honza Unger a já vyrážíme v sobotu ráno, po menších peripetiích z Chomutova směr Petrohrad. Ačkoliv jedeme jen ve třech, auto je díky boulderatům téměř plné. Protože to už na Petrůvci znám, tak na parkovací louku těsně za vesnicí přijíždíme bez orientačních zádrhelů. Naskytá se nám úžasný pohled. Louka posetá rozkvetlými pampeliškami září v ranním slunci jako, jako, jako nevím co. No prostě krásně žlutě. Po obvodu louky parkují desítky aut a mezi nimi se hemží lidičky s matracemi a batohy na zádech. Občas jsou vidět i stany, nebo lidi polehávající před autem na louce. Letoš, Ludva, Nebíčko a Jaroušek jsou už ve skalách, což zjišťujeme záhy telefonem. Na kraji louky jsou dva stánky s občerstvením a vedle u dvou stolečků probíhá registrace. Nafasovali jsme igelitku s dárečky a první, co mě zajímá, je průvodce, kde že to vlastně ty nové kameny jsou. Musím uznat, že tuhle oblast jsem ve svém jarním pátrání vůbec netipoval. Vyrážíme tedy ihned za Letošem a díky pořadateli Čížovi, který nám ukázal cestu, jsme ho hladce našli v sektoru Rodinka. Kluci už mají za sebou řadu boulderů a Letoš hned hlásí, že má obroušené prsty, a že už vlastně může jít domů. Ačkoliv je tu více lidí, než kamenů, přeci si jen dokážeme vzájemně vyhovět a prostřídat se na jednotlivých bouldrech. Shodli jsme se, že bezkonkurenčně nejhezčí zdejší boulder je Taťulda 5A, což je typický rajbásek, který se svými 4 metry patří k nejvyšším v tomto sektoru. Na dokreslení, jaká parta divnejch patronů tady běhá po lese s těma LCDéčkama (rozuměj boulderatškama) na zádech, stojí za zmínku hláška Ludvíka, který po několika hodinách bouldrování na věhlasné petrohradské žule nadšeně a bezelstně prohlásil: „Ty vole, mě to normálně připomíná žulu!“ Stejně tak mě pobavil Nebíčko, který mi zkroušeným hlasem telefonoval: „Ty vole Milane, my jsme v Japonsku, ale já vůbec nedokážu říct, kde jsme!“ Cestou ze

štací byl sektor Bunkr. Potkali jsme tam dokonce nejlepšího lezece planety Adama Ondru, ale lézt jsme ho neviděli, protože jsme se věnovali svému vlastnímu vzlínání. Na první pohled nás zaujal kámen s divným názvem Hranolová kostka. Jeho pětimetrová údolní hrana (6B) byla neustále v obležení, ale kdo si počká, ten se dočká! Jakmile se hrana uvolnila, už jsme v ní plandali taky. Jako první se zadařilo Jarouškovi, který to zuby nehty přehemlel, jak on sám říká. Letoš, Ludvík, Nebíčko a já jsme se pak střídali a pořád nás to ne a ne pustit. Vzpomněl jsem si, že mám v báglu své nové lezečky (Ozony), které jsem od rána ještě nevytáhnul. Tak jsem je narval na nohy a zřejmě z obavy, abych v nich nemusel být moc dlouho, jsem tu hranu přešel taky. Nutno podotknout, že nohama úplně jinak, za což vděčím těm botám, které perfektně drží snad všude. Horkou chvíli jsem zažil ve výlezu na samotný vršek kamene, protože mi ho zalehnul náš fotograf Honza. Než se mi podařilo Honzu napůl odehnat a napůl oblézt, málem mi došla síla. Ale zadařilo se a mé tušení, že to bude miss boulder dnešního dne se potvrdilo. Kluci hranu uvolnili dalším, a přesunuli se na okolní kameny posbírat zbylé lehčí bouldery. Zejména Jaroušek je posedlej číslnama, protože se chce umístit do

první stovky. A tak hobluje a taktizuje, zatímco my ostatní kosíme, co nám přijde pod ruku a co se nám líbí, pokud nás to ovšem pustí. Trochu si z Jarouška utahuju, že bude asi zklamaný, když do stovky budeme všichni. To jsem však ještě netušil, že se mé proroctví naplní. Dalším z hezkých kamenů je Předzahrádka, kde je poměrně méně lidí a hodně lehkých směrů. Kluci se na ty pidikameny vrhly jako kobylky. Dokonce i Květa se nechala strhnout davem, a vyhemelila pár boulderů. Kuriozitkou byl boulder ve středu kamene ze sedu za 7A, ze stoje za 4. Mnoho lidí si jej přišlo vyzkoušet v domnění, že urvou lacinou sedmu, ale viděl jsem to přelézt jen jednu holku z Polska (pozdější vítězka). Poslední, kdo si na tento boulder sáhli, byli frantíci, kteří si jej pečlivě očistili a v okamžiku, kdy chtěli začít lézt, spustila se bouřka s deštěm. Schovali jsme se pod boulderdermatky a přečkali tak krátkou přeháňku. Po dešti jsme se Květou rozhodli projít zbylé sektory a přesunout se na guláš na louku. Květa má hlad a já jsem grogy. Kluci se nám v dešti někam ztratili a tak jdeme sami na průzkum k Lipohradu, Šervůdu, Arboretu, Knedlíku a přes Zuby zpět. Tady jsme opět potkali Nebíčka s Jarouškem, jak stále drtí žulu. Nezmaří! Letoš s Ludvou prý už

odjeli. Mám toho pro dnešek fakt dost, a tak rád obracím kormidlo na louku ke stánku s pivem a gulášem. Na louce už zase sluníčko pěkně svítí a panuje neskutečná pohoda.

Po kratším relaxu jsme se rozhodli přesunout do kempu v Jesenici na večerní program. K našemu překvapení nás tam hned za branou vítá Letoš s Ludvou. Letoš okukuje stánek s matracemi a po dlouhém zvažování nakonec šáhnul hlouběji do šrajtofle a pořídil si žlutou tlustější matraci od Ocůnu. Já jsem si radost udělal pytlíkem na maglajz. Pak už se kluci s námi definitivně loučí a my s Květou jdeme postavit stan. Mezitím přijel Nebíčko s Jarouškem a zakempovali až nahoře u plotu. Sešli jsme se u ohniště, kde jsme u piva a kouřícího ohně čekali na hudební produkci. Musím říct, že ta muzika mě moc nenadchla. Navíc mi byla zima, a tak konec produkce druhé kapely jsme s Květou vnímali už skrze stan a z tepla spacáků. Stejně začlo pršet. Kolem jedné hodiny ranní mě probudil zpěv od ohně doprovázený kytarou, banjem a houslemi. Zaujal mě široký repertoár od Střihavky až po Brontosaurusy. Bylo to hezký, ale sílu vylézt k ohni jsem však už nenašel.

Ráno jak ze žurnálu, ksichty jak ze ždímačky. Tak by se daly charakterizovat moje první ranní dojmy. Vstáváme na pohodu a snídani si dopřáváme v buffku v kempu. Společně s klukama pak jedeme zpět na parkovací louku na Petráč, dovylézt to, co nám včera zmoklo. Tentokrát jdeme na jistotu, ke skále Knedlík. Cestou si kluci půjčili lezečky od Rockpillars. Ve skalách už zase pobíhá spousta lidí. Vyhlédnutý Knedlík je však téměř volný. Je sice z jedné strany trochu vyšší, ale vedou na něj většinou lehké bouldery. A tak ho systematicky kompletuji s vidinou, že až dám jedennáctý boulder, bude to můj jubilejní třístý boulder na Petráci vůbec. Nebíčko s Jarouškem zmizeli na nedaleké Arboretum, zatímco my s Květou porcujeme ten Knedlík. Z druhé strany Knedlíku jsem objevil pěknou lezitelnou krystalovou cestu za 6A ze sedu. Vzápětí se tato cesta stala hitem. Nahustil jsem do toho takovou sympatickou partičku kluků a holek, kteří se na tom střídali snad celé dopoledne. Vždycky, když to někdo dal, byla to úžasná radost. Stejně tak ze sousední, velmi podobné cesty za 5B. Mezitím se přišel Jaroušek pochlubit, že vylezl boulder Arboretum 6C+ a zářil jak zářivka. Vzápětí jsem ho načapal, jak nemůže vylézt jedno 5C a abych ho trochu poškádlil, seznámil jsem ho se škrtačím pravidlem, které jsem si v tu chvíli vymyslel. To spočívá v tom, že když člověk pověsí několik pytlů, které mají obtížnost menší než nejtěžší přečleněný boulder, tak za každý jeden pytel se škrta jeden nejtěžší boulder. Na to konto se Jaroušek pustil s vervou do toho 5C, a když mu říkám, že je nějak moc vlevo, tak opáčil, že mu to nevadí, hlavně když nebude muset škrtač. Pak jsem tohle pravidlo nakukal ještě té partě na Knedlíku, zrovna když jedna holčina vylezla tu šestku a jásala na vrcholu kamene: „Hurá, mám šestáčko!“ Věděl jsem totiž, že nedala stejně jako mnozí další jednu vykloubenou čtyřku. Chvilí na mě nedůvěřivě koukala, a pak řekla: „To je nějaká blbost!“ Docela jsem se bavil, jak se škrtačící pravidlo chytlo. Pak se u té čtyřky udělala fronta a i já v ní stál. Nejvíc mě dojala Květa, kte-

rá tohle přešla suše, zatímco já a další těžkotonázníci jsme se nemohli odlepit. Cítím, že mě opouští kůže na prstech a s ní i odhodlání dál bouldrovat. Z posledních sil jsem si vylezl dva krásné lehké hajbóly na Arboretum a hodil ručník do ringu. Opačnice Květa okamžitě prohlásila, že by ještě docela lezla, třeba na ten Lipohrad, což mě překvapilo, neboť dnes vylezla sedm boulderů, což je její rekord.

Nebíčko s Jarouškem jsou tlačeni časem, protože musí ve 14 hod vrátit půjčené lezečky, a tak balíme a společně vyrážíme zpátky. Po té, co kluci u stánku Rockpillars vrátili lezečky, jsme se doploužili na louku ke stánkům s pivem a gulášem. Jarouška už opustilo bojové nadšení, že navštíví ještě sektor Vodojem. A tak jsme se občerstvili, vyplnili závodní formulář a posléze zanechali pampeliškovou louku se všemi těmi podivnými osůbkami svému osudu. Ještě dlouho po té jsem vstřebával nabyté pozitivní zážitky a dojmy. Nejsem vyznavačem masových akcí, ale tahle „pohodovka“ mě nadchla. A jestli to organizátoři, kterým zcela jistě patří vřelý dík, nezapíchnou, určitě napřesrok přijdu zas.

Soutěž o „Největšího škodiče Horoklubu roku 2010“

Jiří Šťastný

Když se podívám na počet všech členů Horoklubu Chomutov a počet vrácených „Škodičových zповědí“, tak musím konstatovat, že pro většinu našich členů je vyplňování tohoto formuláře zřejmě jen ztrátou času. Jinak si neumím vysvětlit fakt, že se jich ke mně každý rok dostane jen zhruba patnáct. Myslím si, že je to škoda, protože ačkoliv jsou nejvíce odměněni samozřejmě jen ti nejlepší, tak drobná odměna je vždy přichystána pro každého. A to proto,

abychom vyplněných formulářů dostali co nejvíce. Je to totiž jedna z málo šancí, jak se něco dozvědět o činnosti našich členů, protože na klubové schůze prakticky nikdo nechodí (což je škoda, protože je tam vždycky sranda) a na „Posledním slanění“ zase nemá nikdo čas si dělat poznámky.

Když bych tedy měl shrnout výsledky z roku 2010, tak základní informace jsou uvedeny v této tabulce (seřazeno podle počtu bodů):

	Jméno	Příjmení	Celkem		Nejlepší výstupy jako prvolezec		
			bodů	cest	Písek	Skála	Hory
1	Pavel	Bohuněk	14465	505	Xa RP, IXc OS	7b+ RP, 9- OS	8 AF, TD+ 5a na Scharu
2	Martin	Jech	5609	235	2x VIIIb OS	6c+ a 2x 6c OS	4+ na Hexenstein
3	Josef	Zeman	5417	311			
4	Jiří	Šťastný	4599	165	VIIIb Flasch	7a OS, 4x 6c+ OS	6- OS v Dolomitech
5	Honza	Unger	2726	213	VIIIb v Ostrově	7 na Strašidlech	5 v Dolomitech
6	Jarda	Đurkovský	2546	113		7a+, 6c+, 6c	
7	Broněk	Bandas	2388	191	VIIIb OS v Sasku	3x 6+ OS	5 RP 15 délek, Dolomity
1	Petra	Šišovská	2293	216	VIIa OS, VIIb AF	2x 7- OS	4+ na Hexenstein
2	Maruška	Šťastná	1740	101	(VIIc na druhém)	3x 6b OS	4+ na Hexenstein
10	Tomáš	Jindra	1513	150	VI RP	6c RP, 7+ AF	4+ na Cinque Torre
11	Milan	Svinařík	1169	86	VI-VII OS Radvanec	3x 7- OS Wolkenstein	
12	Ludvík	Kostka	626	155	VIIa v Labáku	6 na Špičáku	Gross Glockner normálka
13	Leoš	Dvořáček	0	289	2 x 6a na Sněžníku	8 Orasín, 7A Petráč	Weissmies SW Gratt
14	Blahoš	Kluc	0	143	VIIIb na Pantáku	5B na Petráči	Grossarlal - ledopád

Jelikož ale přepočtová tabulka výstupů na body nikdy nemůže zaručit objektivní porovnání dosažených výsledků, protože např. neobsahuje kolonku pro bouldery nebo nerozlišuje délku vylezených cest, přistoupili jsme opět k vyhodnocení „Největšího škodiče klubu individuálně“.

Z výše uvedených výsledků je zřejmé, že první místo mezi muži vloni opět jednoznačně a neotřesitelně obhájil Pavel Bohuněk s rozdílem „jedné třídy“ před všemi ostatními. Jeho 505 vylezených cest a 14 465 bodů je při současném studiu a dělání Mantany obdivuhodný výkon. Velmi slušný výkon je i druhé místo vloni teprve čtrnáctiletého Martina Jecha, který ve svém druhém lezeckém roce vylezl řadu hodnotných výstupů na skále i na písku. O třetím místě jsme sice trochu diskutovali, ale nakonec jsme se dohodli, že na něj přeci jen umístíme Pepu Zemana. Kdo ho

zná, tak ví, jakým stylem leze, my z toho sice nejsme nadšeni, ale je to konec konců jeho věc, tak ať si to přebere sám.

Mezi ženami byla situace mnohem jednodušší, protože se nám vrátily jen dva vyplněné dotazníky. Mrzí mě, že Hanka Hefnerová formulář nevyplnila, protože za těch 14 dní, co jsme spolu byli na Kalymnosu, dávala jedno 6c za druhým a padlo i několik 7a. Je evidentní, že mezi ženami by jí jednoznačně patřilo první místo, proto jsme se rozhodli, že ho neudělíme a Šišku za její výkony umístíme na místo druhé a Marušku na místo třetí. Na to, že se holky stíhají starat o rodiny (včetně malých ratolestí), jsou jejich výkony rovněž obdivuhodné.

Takto tedy vypadá tabulka se všemi oceněnými:

	Jméno	Příjmení		Cena
1	Pavel	Bohuněk	Nejlepší lezec klubu	2 000 Kč
2	Martin	Jech	Nejlepší nováček a 2. lezec	1 000 Kč
3	Josef	Zeman	Třetí místo	500 Kč
4	Jířa	Šťastný		průvodce
5	Honza	Unger		průvodce
6	Jarda	Đurkovský		průvodce
7	Broněk	Bandas		průvodce
8	Tomáš	Jindra		průvodce
9	Milan	Svinařík		průvodce
10	Ludvík	Kostka		průvodce
11	Leoš	Dvořáček		průvodce
12	Blahoš	Kluc		průvodce
1			Neuděleno, Hanka Hefnerová	
2	Petra	Šišovská	Druhá nejlepší lezkyně klubu	1 000 Kč
3	Maruška	Šťastná	Třetí místo	500 Kč
				5 000 Kč

Všem oceněným ještě jednou gratulujeme, poukazy na nákup v HUDY SPORTU jsme jim předali na valné hromadě, zbývající účastníci soutěže obdrží nové vydání lezeckého průvodce na Krušné hory a okolí hned, co bude vydán, což bude určitě co nevidět.

Jířa

Mart'an mezi námi?

Americký Národní úřad pro letectví a vesmír (NASA) v průběhu ledna uvolnil sérii unikátních snímků z vesmíru. Kromě neobvyklých pohledů na planety Země i do míst, vzdálených několik světelných let, se mezi snímky objevila i jedna fotografie mimozemšťana, pořízená v únoru roku 1996 zde na Zemi. Jedná se o jedinečný záběr malého „Mart'ana“, který se zřejmě nějakým nedopatřením u nás na planetě objevil a patrně zde ještě pobývá. Je pravděpodobné, že na sebe vzal podobu člověka, kterému bude nyní zhruba 15 let.

Přítomnost mimozemšťanů na naší planetě potvrdil i sedmasedmásátiletý astronaut Edgar Mitchell, jenž byl šestým člověkem na Měsíci a spolu s velitelem Apolla 14

Alanem Shepardem drží rekord nejdelší procházky po této planetě. Mitchell řekl, že podle zdrojů NASA, jež kontakt s mimozemšťany zaznamenaly, jsou obyvatelé cizích planet „malí mužíčci, kteří nám připadají podivní“. Opravdový mimozemšťan tak podle něj odpovídá běžné představě - je malé postavy, má velké oči a hlavu.

Česká kosmická kancelář (CSO - Czech Space Office) proto vyzývá všechny občany, pokud ve svém okolí zaregistrují nějaké individuum, které se vymyká běžnému chování náctiletých dětí, aby tuto skutečnost neprodleně nahlásili CSO nebo přímo NASA.

Zdroj: NASA a CSO

Jířa Šťastný

Letos jsem absolvoval s Martinem (Jech) 7 víkendů v mé oblíbené oblasti saských písků Rathenu, Lili a Falku. Myslím, že si je už oblíbil také. Vylezli jsme zatím 50 cest obtížnosti 7c - 9a, ty nejtěžší ovšem bez mé. Ač nejsem zastáncem mediálních výlevů o počtu a obtížnosti vylezených cest, tento víkend mě svým výkonem nadchnul tak, že o tom musím napsat. Vylezl cestu Dir.Westkante zkombinovanou cestou přes dračí záda 8c RP 9a. Dost oblíbený cíl dobrých lezců. Cesta je dlouhá 67m a je to úžasně exponovaná hrana s 2 kruhy a 2 hodinami. Škoda že to může posoudit jenom Jířa a Pavel. Viděl jsem tam lezce, který v klíčovém místě hodil 3x tlamu a nechal toho. Jindy další vylezl celou lajnu, ale u obou kruhů seděl a

z posledního slanil. Martin to vše vylezl RP. Nad posledním kruhem je ještě 15m osmového lezení podle průvodce se stavěním. To vše vylezl čistě a stejnou cestou se vrátil aby mohl slanit a vybrat matroš. Všichni přítomní Němci ho sledovali a uznale kývali hlavou. Když jsem jim řekl, že je mu teprve 15 divili se ještě víc. Trvalo mu to hodinu i se sláněním. Musím smeknout před jeho vytrvalostí a přístupu jakým vybrané cesty leze. To znamená OS RP. Myslím, že v oddíle vyrostl další výborný lezec.

Štěpán Havelka

Štěpán Havelka

Blahouš, „Smrtihlav“ Kluc

- narozen 1948
- bydlící v Kadani se svou ženou Alenou, má dvě dospělé děti Lukáše a Lucku
- důchodce, dříve pracující jako údržbář elektrozařízení na šachtě
- členem Horoklubu Chomutov od 1980 do 2006

Dne 4. 4. 2011 se mi po delší době uhánění podařilo zastihnout Štěpána v kadaňské restauraci U věžičky. Štěpán je milovníkem Saských pískovců a jeho fyzické kondici by mohli závidět podstatně mladší lezci.

Přibliž nám tvé začátky?!

Začal jsem poměrně pozdě v 28 letech a neměl jsem žádnou sportovní přípravu, jen jsem měl rád sjezdování na lyžích. Prvním spolulezcem byl brácha od mé ženy Milan Bláha, jehož kluci v současnosti tvoří Extrem boulderteam. Ze začátku jsme po víkendech popolézali po skalkách v Prunéřově naproti Hasištejnu na Kokrháči. Občas jsme si zajeli na Bořeň. Dokonce jsme byli lezecky i v Tatrách, kde jsme lezli nějaký čtyřky a pětky, různé lávky na Lomničák, nějaký Puškášoviny od Skalnatého plesa. Asi po roce se o nás dověděl šéf horolezeckého oddílu v Chomutově Zdenka Doskočil, který nás pozval do klubu a říkal nám, že v létě se nejedí na Bořeň, ale na písek. Šachta pořádala zadarmo ozdravné výlety do Českého ráje a tam nám Zdenka tahal první sedmy. Já byl z toho hotový, on v klidu seděl u kruhu, kouřil cigáro a dobíral nás. S oddílem jsme potom v Tatrách lezli krásné cesty

např. na Batyzák (Batizovský štít), na Železnou věž, nejhodnotnější cesta byla Hokejka na Lomničák.

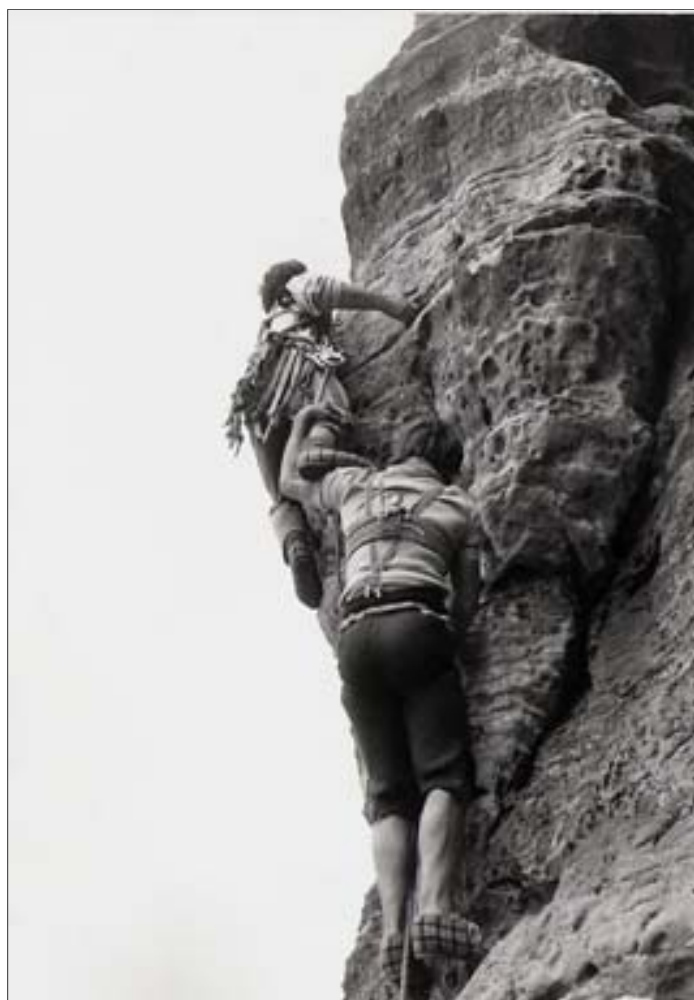
Ze začátku jsme používali prsák sešněrovaný provázkem asi pět pramenů z jedenáctky lana, později jsme používali i sedák. Ze začátku ani nevím, jaký jsme měli boty, později bačkůrky a kopačky. Dobrý lano bylo k mání nylonový od dederonů z Německa.

Tenkrát se nic neučilo, něco sis přečetl, jak se jistí, dobírá, dělá štand, všechno je to logický, nikdo nemusel nic říkat. Slaňovací osmu jsme dostali od nějakých kluků, ale do té doby se slaňovalo na Důlfera. Například na Hasištejně jsme se učili skobovat.

Lezli jste tehdy technicky?

Lezli jsme vždy volně, protože těžké cesty jsme nelezli a nepotřebovali jsme žebříčky.

Snažil jsi se úroveň svého lezení dotáhnout na vysokou úroveň?

Ne, byla to pro mě jen zábava pro vyplnění volného času. V lezení jsem neměl ambice, jen jsem chtěl lézt víc a víc. Sice tehdy nebylo tolik dobrých mladochů, ale mě to jen bavilo a baví do dneška. Kluci až na Zdendu, který byl ložený pískař, spíš jezdili do hor, ale mě chytly písky. Koupil jsem si nový německý průvodce a vše plánoval.

Jaký pískařský oblasti jste navštěvovali?

Do roku 1984 jsem jezdil na písek do Tisé, Rájce a Ostrova. Pak jsem si udělal úraz. Pomalu jsme se zlepšovali a já začal tahat šestky, pak sedmy a najednou šly i VIIb. Jednou jsme byli na Ústecký věži, v tu dobu jsme měli také s rodinou naplánovanou dovolenou u moře. Vylezl jsem jedno sedmbéčko, říkám si, že to jde dobře, tak hned zkusím druhý, na tý samý věži, ze severu kde je šikmá spára a na konci kruh. Nikdy jsem neuměl lézt do kopce, víc mi seděly krachličky a lištičky ve stěně. Dal jsem tam jen jednu špatnou smyčku a nějak to psychicky nezvládl, zapádl do kruhu, kterého se dotkl jen ukazováčkem, a pak spadl 6 nebo 7 metrů. Zlomil jsem si kompresně páteř dva obratle dole a patu. Švára a nějací kluci nařezali klacky, na kterých mě odnesli, a pak odvezli do Ústí. Měl jsem štěstí na výborného doktora Kačera, který měl tenkrát na starost českou hokejovou reprezentaci. Říkal, že za 5 měsíců polezu, stalo se mi to v červenci a v říjnu jsem už v Perštejně popolézal. Na mě to nic nezanechalo, ale Milan od té doby přestal lézt.

Takže pak jsi změnil oblasti?

Od té doby jsem začal jezdit na písek hlavně do Německa do Saska. Koupil jsem si tři kompletní průvodce Saska a v roce 1985 jsem poprvé zajel se ženou do Rathenu. U nás byla neurčitá klasifikace, končilo to VIIb a VIIc a nevěděl jsi, do čeho lezeš. Musel jsi furt koukat, kdo tu cestu dělal a v jakém roce. U nás to stále není ono a kdo dobře neumí víc, musí se mít na

pozoru. V Německu ta klasifikace sedí daleko lépe a tenkrát už byla Arnoldem otevřená nahoru. V Bielatalu jsem to bral od začátku VIIa s hvězdičkami a za nějakou dobu jsem se tam naučil hledat. Nejtěžší je najít cestu. Sedm let jsem jezdil jen do Bielatalu, bral jsem sebou Bohouše Dvořáka, občas Jirku Kopeckého a Miloše Hlízu. Já měl průvodce, já si určoval, co budeme lézt a musel jsem si to taky najít. I když jsem stále lezl na prvním, tak se moje výkonnost nijak nezlepšovala, moje psychická hranice byla na VIIb. Až později se synem Lukášem jsem se vylezl. Jeho to bavilo tak do dvanácti let, pak utnul a v patnácti se mu to začalo zase líbit, v 17-ti letech lezl líp jak já. S ním jsem se zlepšil a potom i s jinými kamarády až na VIIla.

Jaká cesta byla pro tebe mezníkem?

To byla moje první osma Talweg na Hölenhunda. Už jsem na tu cestu dlouho koukal a jednou jsme tam přijeli celá grupa. Jeden to vytáhl a ostatní lezli za ním. Stál jsem pod nástupem a přemýšlel, jestli se zapojit do kombajnu nebo jít sám. Kluci na mě křičeli, ať už do toho vlez. Tak jsem to udělal a vylezl na ostrým konci. O téhle cestě je v průvodci celá stránka. Vždycky se chlubím s jednou historkou. Jednou do Bielatalu přijeli Doskočil a Zástěra, kteří byli rozlezení z týdenního soustředění na písku a těšili se, že si to

Navštívil jsi nějaké zahraniční hory?

V roce 1989 jsme s oddílem navštívili Kavkaz. Mezi účastníky byl např. Meko (Václav Hajný), Jarda Zástěra, Pepa Dvořák, Oťák a jiní, celkem nás bylo asi 10. Tady jsem zjistil, že nejsem vysokohorský typ. Plán byl výstup na Ušbu (4710m) a Tetnuld (4974m), celkem jsme tady strávili tři neděle. Vylezl jsem do 4 tisíc metrů a bylo mi špatně, tady se o mě staral Jarda Zástěra, sešel jsem do 3,5 tisíc, naordinoval mi acylpyrin, polévku a to mi udělalo dobře. Pak se změnilo počasí a museli jsme sestoupit. Pak jsme vyrazili na Tetnuld, jde o pochoďák, i když v některých částech docela strmý a vystoupili jsme tam nekonečným hřebenem. Trvalo nám 18 hod. dojít ze základního tábora na vrchol a zpět bylo, to docela úmorný. Na vrchol jsme vyběhli všichni, s Mekem jsme tam byli jako první, ale zpátky mě zase táhli jako kačera.

Nějak jsem se ani po dvou týdnech nedokázal aklimatizovat.

Došlo i k samovýrobě výstroje?

Samozřejmě, protože mám netypickou postavu, tak jsem si začal šít kalhoty, pak i spacák a péřové bundy. Šití mě naučila moje babka. Pak jsem šil i na kšeft hlavně péřové bundy. Ale v té době to dělalo hodně kluků, kteří byli šikovní. Každý dělal to, co mu šlo.

vylezou. Z parkoviště jsem hnal pod nástup Talwegu, a když jsem je viděl, jak se připravují pod nástupem, tak jsem jim začal vyhrožovat, že jsou to blbouni, že se zabijou, protože tahle cesta je bonbonek a že nejdřív musí něco v týhle oblasti vylézt, aby si na tuhle cestu troufli. Tak jsem je rozleptal, že sbalili matroš a odešli. Dodnes mi to nemůžou zapomenout, protože se k tomu pravděpodobně už nikdy nedostali.

Jak náročné bylo dostat se za komunistů do Německa?

V létě jsme za totáče jezdili na písek jen oficiálně přes hranice, takže jsi musel projít každý víkend jebárnou, kdy jsi vyplňoval celní prohlášení a měl jsi strach, jestli jsi něco nezapomněl. Na dvoustranu jsi psal, jakou vezeš výbavu, hodinky, foťáky a jiné cennosti, to ti zkontrolovali a musel jsi to přivést zpátky.

Když už nebyli komunisti, tak jsme přecházeli do Bie-lathalu z Ostrova. Jednou nás hraničáři nacyhtali na věžích za hranicemi. Naštěstí byla s Oťákem jeho holka, tak s ní kluci německý pokecali a obešlo se to bez průseru.

Trénoval jsi nějak na hory?

Na Kavkaz jsem nijak netrénoval. Když jsem si v roce 1984 zlomil páteř, tak mi Meko nabídl, že bychom mohli dát v zimě v únoru 1985 Roháče. Já jsem mu na to kývl. V říjnu jsem ještě nechodil do práce, tak jsem si šil spacáček. Říkal jsem si, ty vole, tam bude zima, tak jsem pořád do spacáku cpal peří, až jsem z něho udělal pověstný michelin. Bylo v něm dvě a půl kila peří. Když jsem dorazil na nádraží, tak jsem měl batoh plný spacáku a jinak trochu jídla. Meko se divil, co tam mám. První den jsme vyrazili, ale já nebyl horal a Meko mě neupozornil, že když mrzne a fouká, musíš si zakrýt držku. Bylo -20°C a foukal vichr, i když jinak bylo počasí pěkný. Samozřejmě mi obličej omrzl, Meko v nějakým sedle nad Žiarskou chatou vyrobil takový poloviční iglů. On měl všechno na sobě ve spacáku, já byl jen v trenýrkách a bylo mi dobře. Ráno jsme zjistili, že mám celou držku omrzlou a zapíchli jsme to. Bylo jen -10°C a já měl pocit, že najednou fouká teplý vítr. Doma mě raději nepouštěli do práce, protože mi obličej zčernal. Když jsem přišel k doktorce, tak se mě ptala, jestli mě někdo polil kafem. Řekl jsem jí, že to jsou omrzliny. Ona si mě prohlížela jako exota, proto-

že omrzliny ještě neviděla.

Další rok jsme to zkusili znovu s Mekym a Čárou (Karlem Šustrem). Za tři dny jsme jen s mačkami došli až na Kasperuv wierch. Měli jsme sebou stan Gemmu a jednou v noci přišel strašný vítr, tak jsme říkali při náporu větru, hele rychlík zleva. Takový rachot jsem nikdy neslyšel a Gemma se promáčkla tak, že jsme jí museli držet.

Zkoušel jsi i přechod Vysokých Tater?

Ne, to mi přišlo moc náročný. Jen jsme s tím koketovali v létě. Raději jsem měl zájezdy na Zbojandu, Brnčálu nebo Slezák. Jednou jsem lezl s Rikym (Stanislav Zeman), to byl chlap, co se chtěl zviditelnit. Naplánoval si těžký cesty a jednou jsem to odsral já. Že půjdeme na Stredohrot, kde v plotně byla spára, která se lezla jen po skobách. Bylo to dost náročný, protože jsem to nikdy nedělal. Na každý zdvih zatlouct skobu, postavit a znovu, bylo to jak u blbých. To byl asi můj nejtěžší výstup.

Zaujaly tě nějaké hory?

V Alpách se mi líbilo. Jezdil jsem hlavně do Švýcarska na kopce do 3000m. Jednalo se spíš o sportovnější cesty, dobře zajištěny. Mám tam vylezeno hodně cest do 6b. Nejvíc si ale cením cesty Another day in Paradise 7- na Piz Badile, jedná se o 18 délek rajbuňku v západní stěně. To jsme lezli se synem Lukášem.

Kolik vrcholů v Alpách jsi dosáhl?

Já nevím, mám hodně vylezených cest, které nekončily na vrcholu. Nikdy jsem nebyl na Mont Blancu ani Matterhornu a nikdy tam nebudu. Jsou to Václaváky, kde 60 lidí chčije a sere na jednom místě, kde nocují, a pak jdou v tlupě nahoru. Radši si vylezu pěknou odjištěnou sportovní cestu, kde je málo lidí.

Jak si představuješ pěknou linii?

Já nad tím neuvažuju. Mám vybraných 15, 20 pěkných cest v Německu a ty objíždím každý rok. Nejsem vůbec silový, ale teď lezu za Martinem (Jech) furt silový. Nejoblíbenější je prostě Sasko, ale občas jedu do Ostrova nebo Tisé. Někdy jezdím do Nebeských stěn, který jsou dobrý v parném létě. Zkusil jsem i vyborhákový cesty v Labáku, je to paráda, ale o víkendu je tam na můj vkus moc lidí.

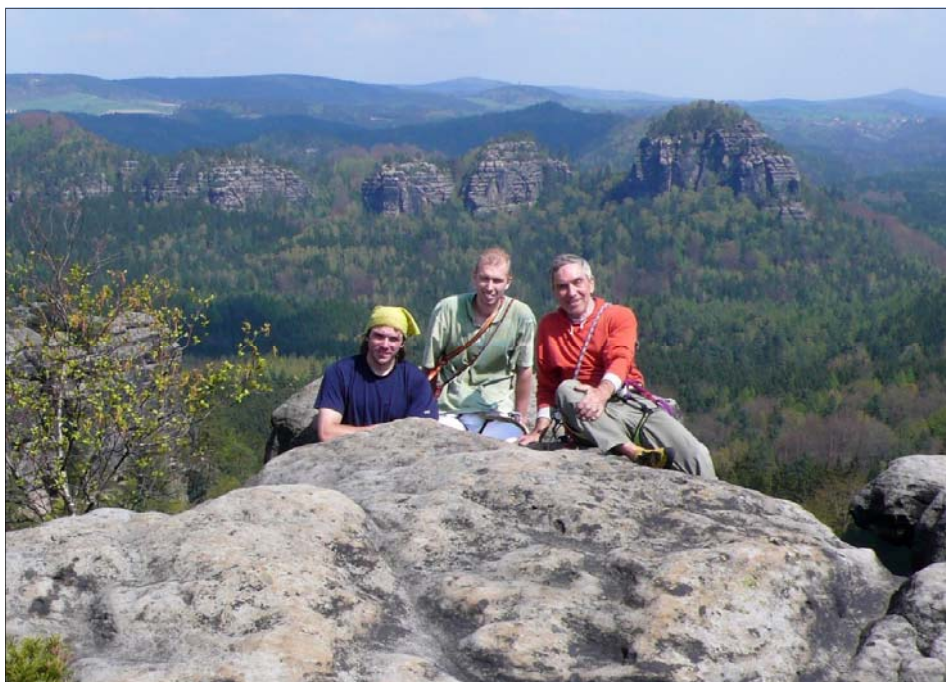
Můžeš prozradit tvé oblíbené spolulezce?

Nikoho nemůžu preferovat. Lezl jsem s hodně lidmi, kteří se mnou chtěli jet, např. s Bohoušem Dvořákem, to je dobrý týpek, s Oťákem (Ota Štejnár) jsem jezdil hodně let. Pak s Lukášem. Hodně jsem jezdil do Saska s Jířou (Jirka Šťastný). Rok jsem jezdil s Pavlem (Pavel Bohuňek), ale tomu už teď nestíhám. A teď Martin, ten je horší, jak Pavel. Pořád se cpe do vyšších klasifikací, které já už nezvládám. Já těm hajzlům říkám, že nemusí nic hledat, že jim naservuju lahůdky, ale Martin mi řekne, že mi sere na lahůdky, že potřebuje cesty, kde se zmrtní a kde je obtížnost. To mi Pavel nikdy neřekl, ten si to přelezl, a pak si našel svoje. Další rok, když chtěl Pavel lézt VIIIb a výš, tak na to jsem už neměl. S Martinem je to teď stejné musí, si ty těžký slanit a vybrat shora. Uvidím, jak dlouho ho to bude bavit. Ale jinak mi to s ním plně vyhovuje.

Tak je pěkné, že předáváš zkušenosti mladším.

Já nic nepředávám, spíš se mi moje chování z dřívějšíka vrací :).

Jednou jsem v zimě nafasoval na Slezáku (Slezský dům) Kukačku, který byl o 10 let starší. Já si vymyslel 3-4kovou cestu na Gerlach. On byl na mě nasranej, že jsem málo

jistil. Nakonec jsme zatměli a já chtěl pokračovat ve slaňování. On byl nekompromisní, že se zakopeme a přečkáme noc. Naštěstí kluci dole nedělali zmatky. Kukačka byl zkušený, a tak jsme vykopali lavičku, na to hodili lano, on drkotal, já drkotal, ale přečkali jsme noc. Ani to nebylo tak hrozný. Teď jsem starý a také lezu s mladými. Také nekoukají na to, že to nezvládám, ale když mi to nejde, tak mi pomůžou nebo ty těžký rovnou vyberou ze shora. Já byl ale asi horší.

Jak si udržuješ fyzičku?

Nijak zvlášť, jezdím hodně na kole a v zimě na běžkách, prostě, co se dá a co mě baví.

Hledal jsi v lezení romantiku?

Mě lezení vždycky bavilo a naplňovalo, v tom jsem tu romantiku taky viděl. Miluju hlavně dobrý pocit z vylezení cesty. Ten vertikální pohyb mi dělá strašnou radost, ještě jsem se toho nenabažil, proto to pořád dělám. Až na Zdenka Doskočila už to ostatní nedělají.

Setkáváte se ještě s tvými vrstevníky?

S nimi si můžu pokecat, ale já se vždycky chytím těch, co lezení pořád zajímá. Tím, že mě to baví, tak z toho беру energii. Naštěstí jsem na tom zdravotně celkem dobře. Samo mě štve, že už něco nevylezu na prvním, ale v zásadě mi to nevadí. Jen je to jiný pocit, na druhým nejsi tak pozorný a tolik si to neužiješ.

Vadí ti něco z etického hlediska?

Vadí mi maglajz na písku. V mých klasifikacích není na písku potřeba. Na vápně v teple je potřeba, ale na písku ne. Na Liliensteinu jsem viděl desítkovýho lezce bez mága, lezl a nepotřeboval ho.

U desítkových cest byli Němci, v jedný měli natažený lano a trápili se. Pak jeden hošík, co si houpal dcerušku v síti, se zvedl, protáhl, na prdel si pověsil tři expresky a postavil pod další desítku. Jen jsem si říkal, co jako?! Cvakl kruh, odtraverzoval vedle, kde si trochu odpočinul, aniž by si sedl v kruhu, vyklepal si a pokračoval. Mezi druhým a třetím kruhem byly fixní smyčky, který vynechal. Cvakl třetí kruh, nadlezl na rampu a skočil kontrolovaně dolů. Vypadalo to jednoduše a my s Otou jsme si říkali, že ty desítky nejsou zas tak těžký. Pak ale nastoupil druhý a třetí a ti si to protrpěli a seděli u každého kruhu. Ten první tu cestu překráčel bez maglajzu, to byla vysoká škola saskýho lezení, a tenhle zážitek ve mně hodně zanechal.

Takový ty kecý, že se to nedá přelézt, tak samozřejmě nedá, ale to se musí počkat na vhodnou dobu. Překližkáři mají názor, že teď jsem tady a teď to polezu a musím to omáčovat. Musí na tu cestu jít, až když jsou optimální podmínky. Ale uvidíme, jak to Němcům dlouho vydrží.

Poslední tři roky se to v Sasku hodně změnilo. Němci nikdy nelezli na rybu a teď je to běžná věc. Asi před pěti leti jsem byl v Rathenu a na Hundovi v těžký cestě viselo lano a chlapi to nacvičovali ze spodu. Najednou vidím Arnolda se psem, jak k nim běží, seřval je a strhl jim lano. Ale teď by se ulítal, protože se to stává běžnou záležitostí.

Měl jsi nějaké vzory v lezení?

Samozřejmě mě fascinovali kluci, dobří lezci, se kterým jsem lezl. Mým vzorem byl a je bezvadný chlap a excelentní pískař Běďa Linert, který je o 4 roky starší a stále je blázen do lezení. Teď se mi líbí Martin, jak leze, i když není na tom ještě technicky tak dobře, taky se mi líbí Jiří, to je taková stálice v oddíle. Nebo taky Radovan Kuchař, který si v Českém ráji popolezal a podepsal se nám s Hlízou do průvodce, to bylo radosti.

Vždycky jsem se domníval, že jsi hodně soutěživý.

Když mě někdo na běžkách nebo kole přefrčí, tak se mi udělá tma před očima a jdu do toho. Ale při lezení to moc dobře nejde. Tam buď jsi lepší, nebo ne. Mám svou maximální stupnici a nikoho lepšího nepředezenu.

Jinak jsou všichni soutěživí, ale nikdo ti to neřekne. Díky tomu, že jsem nebyl nikdy moc ambiciózní v lezení, tak jsem nebyl na zabití.

Nějaký odkaz mladým generacím?

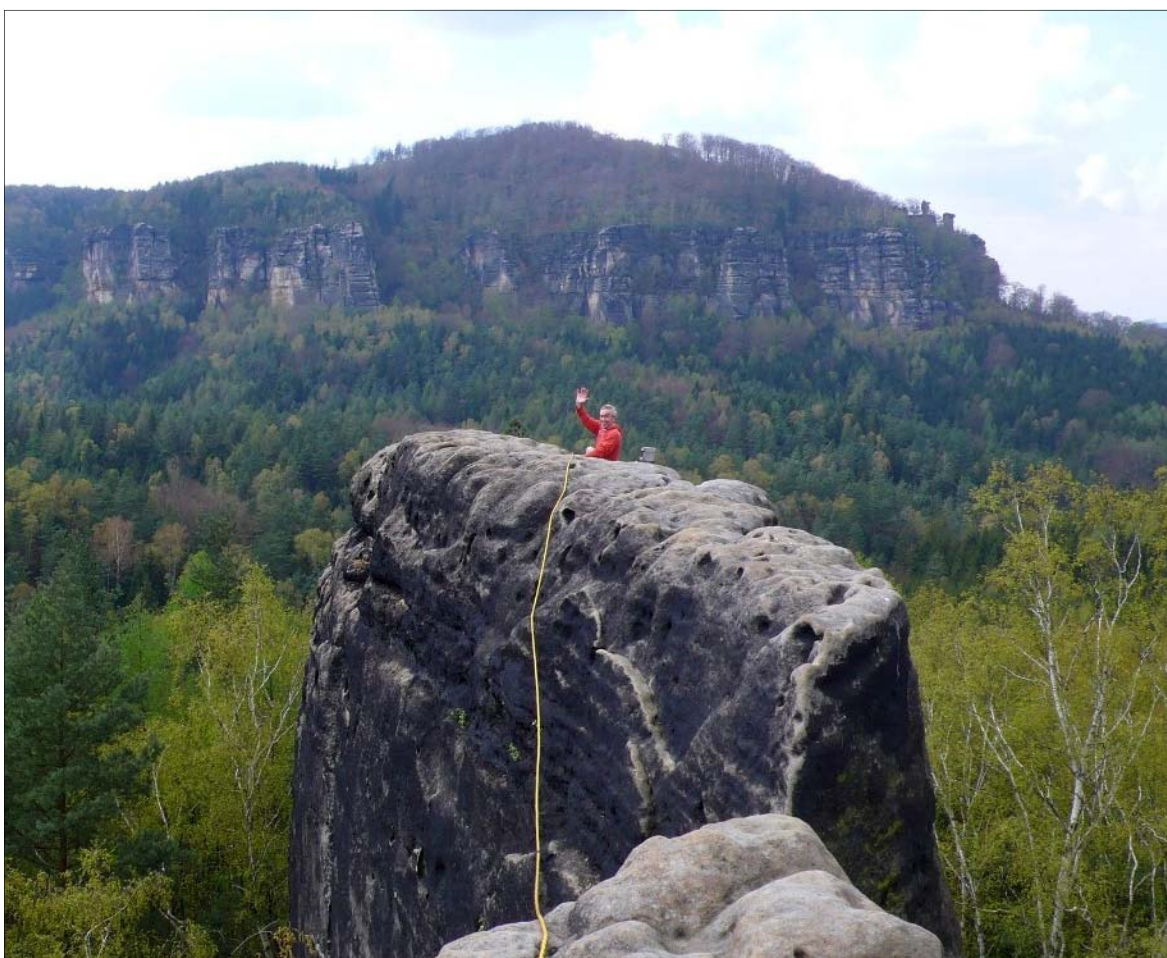
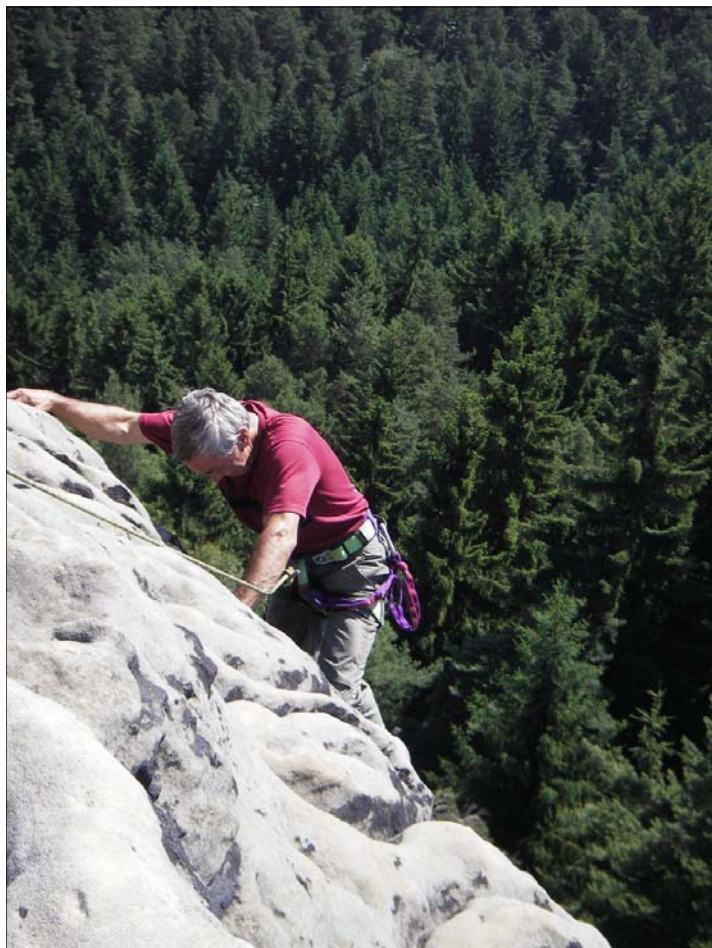
Já se nepovažuji za kompetentní, abych někomu něco radil. Asi až moc si připouštím mladý lidi, on mě třeba Martin pošle do prdele, ale mně to nevadí. Třeba na něco upozorním, ale nerad někoho učím. Rád se poučím od mladých, jako třeba teď Martin našel v jedny těžký osmě takový hnízdo pro uzel, který já tam nikdy nenašel, to jsem čuměl a také ho pochválil.

Co tvoje děti, potatily se trochu?

Lukáš bydlí s nějakou buchtou v El Chorrú jako lezec a psal mi, že už vylezl nějaký 7c+. Prudce jsem nesouhlasil s mou dcerou, která v 15ti letech odjela do Itálie jako aupairka a potom procestovala svět. V Chamonix je už 7 let, nemá rodinu, ale lyžuje tam, pracuje, má už vyťapaných 35 čtyřtísícovek. Je spíš na vysoký hory, má ráda skialpy. Jen na Blancu byla asi 5x, na Monte Rose, na Matterhornu.

Máš nějaké cíle?

Aby zdraví nezhradilo, jinak mi tenhle stav vyhovuje. Nejvíce mě těší, že už nemusím chodit do práce. Ráno se probudíš a jedinou starostí je, jestli pojedíš na kolo, běžky nebo popolázat do Perštejna.

Májový Open Cup – Velká cena Singing Rock

Stříbro, 15.5.2011

Možná nepříznivá předpověď a poměrně chladné počasí odradily některé závodníky z účasti v druhém letošním závodě seriálu Hannah Překližka Cup 2011, který se konal v areálu DDM Stříbro na venkovní horolezecké stěně. Májový Open Cup – Velká cena SINGING ROCKu v lezení na obtížnost i přesto přilákala 59 závodníků z řad školní mládeže. Dávno už neplatí, že jsou tyto závody pořádány jen pro stříbrský region. Díky zveřejnění a snadnějšímu přihlašování na webových stránkách se opět objevily nové tváře a rozčeřily hladinu kolem stupňů vítězů. Vedle tradičních rivalů ze Stříbra, Kladrub, Plané, Chebu a Tachova přijeli kluci a děvčata z Plzně /Los Pedos/, Újezdu nad Lesy /Gekon/, Břas, Třebýcinky, Chomutova a dokonce i z Prahy /Adrenaline Pit Praha a SmichOFF/. Start několika účastníků Českého poháru mládeže sliboval pěknou podívanou a kvalitní závod.

A jak závody probíhaly? Díky náročné přípravě pořadatelů /HK Skoba Stříbro, DDM Stříbro/ přivítal v neděli ráno závodníky a jejich doprovod pečlivě připravený areál se zázemím, občerstvením a samozřejmě venkovní dvanáctimetrovou stěnou s vyšperkovanými cestami. Všechny kategorie měly připravené dvě kvalifikační a jednu finálovou cestu. Odpolední finále přineslo napínavé souboje, které často pokračovaly dalším „rozlézáním“ o konečné umístění. Ukázalo se, že kvalita závodníků se rok od roku zvyšuje a to, co by před několika lety nezvládl ani vítěz, dnes přešle několik finalistů. Zlatým hřebem finále se stala kategorie nejstarších chlapců, kde **Martin Jech /Horoklub Chomutov/** a **Honza Krutský /SmichOFF Praha/** s přehledem zvládli nejtěžší finálovou cestu a musel rozhodnout pouze čas při rozlézání.

Výsledky:

Kategorie H4: 1. M. Jech /Horoklub Chomutov/, 2. J. Krutský / SmichOFF/, 3. F. Švarc / HK Maglajz Kladruby /

Zpráva převzata z www.skoba.ddm-strebro.cz

Nejdřív PADání pak vozembouchání

V Jirkovské oboře začíná být pěkně živo. Vrabci na střeše k nám docvrlikali, že **Jaroušek** podnikl sobotní sólovýpad na Trampskou skálu a povedlo se mu první opakování boulderu Vozembouch. Není divu, na Petrohradském PADání se s Nebíčkem rozjeli, jak rychlík do Kyjeva a tak se dalo čekat, že své umění brzo zúročí i na domácí půdě. Gratulujeme! Jen tak dál!

Těsně po sepsání těchto řádků dorazila zpráva, že bronzovou medaili na Vozembouchu ukořistil náš oddílový šampion Pája, kterému boulder podlehl na druhý pokus. Inu, kdo umí, ten umí! Je vidět, že titulem největšího Škodiče klubu se Pája nehonosí nadarmo.

ODDÍLOVÁ SCHŮZE

Další schůze výkonného výboru klubu se uskuteční 6.června od 19.00 v naší oblíbené hospodě U Slunce v Perštejně.

Na schůzi jsou zváni i ostatní členové a příznivci klubu.

V příštím čísle najdete:

Kvak tady, kvak tam... od Jardy Štěpánka

Nízké Tatry od Blahouše

A snad nějaké povídání o Jířovo výletě na Kalymnos.

KRUŠNOHORSKÉ TISÍCOVKY

... je jich 14, jako osmitisícovek v Himálaji

- TERMÍN:** 18.6.2011 v 7.00 hod.
- ODKUD - KAM:** z Perninku přes všech čtrnáct hlavních vrcholů tisícovek Krušných hor
- DÉLKA:** cca 90 km na kole + nějaký ten kilák pěšky (na všechny kopce se nedá dojet)
- HRUBÁ TRASA:** Pernink - Perninský vrch (1000 m) - Zaječí hora (1010 m) - Blatenský vrch (1064 m) - Plešivec (1028 m) - Nad Ryžovnou (1054 m) - Tetřeví hora (1006 m) - Božídarský špičák (1115 m) - Hubertky (1032 m) - Dub (1006 m) - Klínovec (1244 m) - Macecha (1113 m) - Meluzína (1097 m) - Loučná (1019 m) - Vysoká seč (1006 m) - a dále kam kdo chce. Nejbližší je Kovářská.
- PODROBNOSTI:** nejedná se o závod, nýbrž o rekreační vyjížd'ku po těch nejvyšších výčnělcích Krušných hor. Každý účastník projížd'ky jede na vlastní nebezpečí, v případě selhání či vyčerpání bude zanechán na místě bez pomoci a dále má svůj osud ve vlastních rukou.
- PODMÍNKY:** základní podmínkou účasti je vlastnit jízdní kolo. Dalším kritériem je dosažení věku 18 let nejpozději v den projížd'ky (jinak nutný doprovod rodičů či prarodičů). Každý účastník se na startu prokáže dostatečným množstvím potravin a tekutin na celou projížd'ku. Občerstvování se v restauračních zařízeních bude vnímáno jako snížení hodnoty výkonu, ovšem nezakazuje se.
- DALŠÍ:** přesun do Perninku pravděpodobně vlakem v pátek večer nebo v sobotu časně zrána (vlak jede ve 4.05 z Chomutova). Přespání „někde“, venku či uvnitř - jak kdo chce. Ráno projížd'ka.
V podvečerních hodinách pravděpodobný příjezd několika účastníků do cíle na Vysoké seči. Odjezd zpět do civilizace je možný vlakem z Kovářské či dále na kole dle aktuálního stavu zúčastněných po projížd'ce.
- OSTATNÍ:** v případě nepříznivého počasí se projížd'ka neruší, pouze budeme doufat, že se během dne vyčáší. V případě velmi, velmi nepříznivého počasí se projížd'ka rovněž neruší, pouze bude délka zkrácena s přihlédnutím k množství srážek padajících shora a psychické odolnosti účastníků.
- KONTAKT:** +420724542329 Pavel Párek Suchopárek

Co kdo s kým, kdy kde a jak v květnu 2011

- 1.5. Druhý závodní den **PADání**. Za Horoklub Chomutov vydrželi až do oběda jen ti skalní – Svinčo, Květule, J. Nebíčko a Jaroušek, jenž urval dokonce 6C+ FB.
- 4.5. a dál.. Kadaňský horokroužek pod vedením Bohouše Dvořáka ve složení Lenka, Míša, Adéla, Aneta, Radek, Riša a Honza jezdí lézt každou středu do **Perštejna**.
- 5.5. Letopard, mistr Leonardo a Blagodan Nanovoupředsedovomadracisezřítíči operují v **Orasině** v okolí **Srnčích kamenů**.
Odpoledne pak probíhá vernisáž grafik „Křížová cesta“ J. Nebíčka v Jirkovské čajovně ZEN. Účastní se ho Letoš, Svinaříci a Blagodan Pytlíčvšechnybařiči.
- 6.5. Opět předseda s Blahoušem Zpáduseotřepičem vychutnávají nové cesty na **Zlatníku** na Krkavčích masívech a v okolí Trojzubce.
- 7.5. Mistr Leonardo se svou chotí po dlouhé době našli ve skříní lano a perou se s vypečenými pětkami na **Kapucínkách**.
- 7.- 8.5. Bandasky, Happiny, Atomovci, Tomáš Hyksa a mládežníci zdolávají obzvláště vypečené údolní stěny na Věžích pod silnicí v Tisé a v Malých Tiských stěnách.
Jecháč s aktivním pánem důchodového věku Štěpánem se vydávají na nejmohutnější věž Saska – Falkenstein, viz článek.
Duo PáPá bojuje v Rathenu a na Liliensteinech. Mimo další lahůdky Pája vyšvihl na Lokomotivu cestu Milder Winter Xa. Rovněž vylezli úžasnou Westkante na Lili.
- 10.5. A dotřetice Blahoslav Šestkyjižvpohodělezič s Ludvou Kostkou v **Kotvině** dávají samé Lahůdky – Omedika 6, Kluk 6, Štěnice 6, Cesta pro starého otce 6. Tímto pravděpodobně nadějný Blahoslav Nalezenisevys..... ukončil svou lezeckou kariéru a s podobnou vervou se vrhl na cyklistiku. Dojel již na Jedlák, do Středních Čech a do Německa.
Rovněž Bandasky přesedlaly tento víkend na kola a absolvovali výlet podél Studené Vltavy přes Nové Údolí do Černé v Pošumaví v délce 25 000 m.
- 14.5. Párek dělá na průvodci v oboře, zejména na **Hřebenových** a **Trampských** skalách. Zde se kolem poledního setkává s Jardou Štěpánkem, který sem putuje s cílem zdolat Letošův **Vozembouch 8**, což se mu také zadařilo. Pravděpodobně se jedná o první přeлез tohoto vyzývavého přerostlého boulderu.
Šťastní dálkoplazí z Kelly Family se ve stejný den plaňočí na **Úhošť**.
PáPáové opět pískaří, tentokrát v **Ostrově**. Padly Římské lázně za Xa a další lehčí cesty.
- 15.5. Letoš s mistry Svinaříky dali lano zase do skříně a loví bouldery na petrohradské žule v **Bukově**. Padají papírové sedmy a věší se hajbóly za čtyři.
14. – 15. 5. Takřka čtyři kusy bandasek, dva ešusy, termoska a Deto (Deivina a Tomáš) se nechají unášet v keňu po proudu **Vitavy** z Vyššího Brodu do Zátone.
- 15.5. Martin Jech náš klub opět výborně reprezentoval na druhém závodě „**Hannah překližka cupu**“, který se konal jako „Májový open cup“ v lezení na obtížnost na venkovní lezecké stěně ve Stříbře. Martin zde obsadil (stejně jako v prvním závodě) první místo v kategorii H4. Tentokrát měl pro změnu problémy s Janem Krutským (Adrenalin Pit Praha), takže o vítězi muselo rozhodnout až superfinále, které se lezlo na čas (Martin mu to zde nandal o půl minuty).
I duo PáPá umí jezdit na kole a tuto činnost provozují na Flájích.
- 16.5. Pája dává pravděpodobně 3. Přelez Vozembouchu 8 v **oboře**. Doprovází ho Letoš a Blagodan s buřty a pivem.
- 18.5. **Údolí Malé vody** – Párek s Moniatrem dokončují mapy oblasti a hlemzají tu i nějaké čtyřplusky.
- 19.5. Letoš se Svinčou si moknou na **Skalácích**.
- 21.5. Šťastní Family popolézají s Tomem Hyksou na **Špičáku** u Mostu.
Svinčo s Květuškou absolvují romantickou procházku na **Sněžníku** ke Stolové věži poté, co po několika boulderech v sektoru The Best of Direct zjišťují, že tady jim pšenka nepokvete.
Na **Sněžníku** se v tu dobu pohybují i J. Nebíčko s Jarouškem, Přemkem a dalšími.
21. – 22. 5. PáPá, Želva, Olda a taky Danča Hanka s Barčou, to všechno byly..... . okupují Levý břeh **Labáku**.
20. – 22.5. Skalky **Machnato** v Děmanovské dolině prozkoumali Honza Žižka se ženou spolu s Blagodanem Cizízeměnavštívijčem a při té příležitosti Jana vyběhla na Chopok a Dumbier a Blagodan se opájel pouze s vrcholu Chopku krásami hor.
21. – 22. 5. Vitální pán „za zenitem“ Štěpán Havelka s potomkem Cliffhangera operují pro změnu v **Rathenu**. Za drtícího vedra a zápachu spáleného masa zdolávají takové lahůdky jako Harem, Strousselwand a mnoho dalších.
- 24.5. Minibandaska, Luboš Třeba a dvě Šišky pobýly mezi svými přítelkyněmi v borovém lese na **Špičáku u Mostu**.
Pája s Oldou, Želvou a Supem už jsou zase v **Labáku**.
- 26.5. Svinčův harém relaxuje ducha a devastuje tělo na **Mlýnském vrchu** na šutrech Pýchavky. Experimentálně bylo zjištěno, že název Pýchavky není odvozen od tvarů skalních bloků, nýbrž od skutečnosti, že než se člověk na tyto kameny vysápe, tak se z toho dřív „vopíchá“. Pak by ovšem mělo být psáno „Píchavky“ s měkkým „í“.
28. – 29. 5že by Pája jel zase do **Labáku?**